

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 95/07-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. mája 2007 predbežne prerokoval sťažnosť Bc. I. W., B., zastúpeného advokátkou JUDr. A. N., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. PK 5 C 45/97 a jeho uznesením z 28. apríla 2005, ako aj uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5 Co 227/05 z 20. decembra 2005, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Bc. I. W. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. marca 2006 doručená sťažnosť Bc. I. W., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. A. N., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. PK 5 C 45/97 a jeho uznesením

z 28. apríla 2005, ako aj uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co 227/05 z 20. decembra 2005.

Podaním doručeným ústavnému súdu 31. marca 2006 sťažovateľ opravil chybu uvedenú v záhlaví sťažnosti a uviedol správne znenie napadnutých rozhodnutí.

Zo sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľ 30. januára 1997 podal Okresnému súdu Pezinok návrh na rozvod manželstva s Ing. O. W. (ďalej len „odporkyňa“) a na úpravu práv a povinností rodičov k maloletým deťom na čas po rozvode manželstva. Súčasne svoj návrh na úpravu práv a povinností k maloletým deťom na čas po rozvode manželstva sťažovateľ oprel o písomnú dohodu rodičov z 28. septembra 1996, v ktorej sa zaviazal platiť výživné na maloletú dcéru I. v sume 1 000 Sk a na maloletého syna J. v sume 1 000 Sk mesačne vždy do 15. dňa v mesiaci v prospech účtu matky.

Manželstvo účastníkov konania bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Pezinok sp. zn. 5 C 45/97 z 3. marca 1997, ktorý nadobudol právoplatnosť 16. apríla 1997, pričom dňom právoplatnosti výroku o rozvode manželstva boli maloleté deti zverené do výchovy odporkyne. Vo veci úpravy výživného na maloleté deti na čas po rozvode však podľa sťažovateľa bolo rozhodnuté až 27. januára 2006, keď nadobudlo právoplatnosť opravné uznesenie okresného súdu sp. zn. PK 5 C 45/97 z 28. apríla 2005 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Co 227/05 z 20. decembra 2005.

Sťažovateľ tvrdí, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. PK 5 C 45/97 a jeho uznesením z 28. apríla 2005, ako aj uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Co 227/05 z 20. decembra 2005 došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorý garantuje právo na spravodlivý proces a právo každého domáhať sa svojho práva stanoveným spôsobom pred nezávislým a nestranným súdom.

Svoje tvrdenia sťažovateľ zakladá na nasledovných právnych a vecných skutočnostiach.

Na pojednávaní Okresného súdu Pezinok vo veci samej 3. marca 1997 (o rozvod manželstva a úpravu práv a povinností rodičov k maloletým deťom na čas po rozvode manželstva), ktoré predchádzalo vyhláseniu rozsudku, sťažovateľ sám, ale aj prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadal návrhu na začatie konania vyhovieť v celom jeho rozsahu, teda i v časti výšky navrhovaného výživného (v sume 1 000 Sk na každé maloleté dieťa). Podľa tvrdenia sťažovateľa k jeho návrhu nemala námietky ani odporkyňa, ktorá prejavila vôľu uzavrieť s ním na pojednávaní rodičovskú dohodu, ani prítomný kolízny opatrovník.

Sťažovateľ konštatoval, že *„iba nedorozumením, nepochopením (keďže obaja účastníci sme hovorili o výživnom v sume síce 2.000,- Sk ale táto bola zhodne uvažovaná na obe mal. deti spolu), nedôslednosťou alebo účastníkmi nenamietnutou zrejmovou nesprávnosťou, súd do zápisnice z pojednávania zaprotokoloval znenie rodičovskej dohody, ktorá obsahovala môj záväzok platiť výživné v sume 2.000,- Sk mesačne na každé mal. dieťa, teda spolu 4.000,- Sk. Zrejme všetci účastníci sme boli v tak silnom strese, že uvedenú skutočnosť sme si pred podpisom dohody v zápisnici neuvedomili, resp. dohodu riadne neprečítali, aj napriek tomu sme ju v zápisnici podpísali. Navrhovateľ by som takúto dohodu nikdy vedome neuzavrel. Takýto záväzok predstavoval takmer polovicu môjho vtedajšieho čistého mesačného príjmu. Keď zväžíme okolnosť, že odôvodnené potreby detí mali vzrastať a tým aj výška mojej vyživovacej povinnosti, ak by sa môj príjem medzičasom podstatne nezvýšil, takúto výšku výživného možno označiť v tom čase za neprimerane vysokú. Na pojednávaní súd vyhlásil rozsudok, v ktorom v časti o ÚPP na čas po rozvode manželstva schválil rodičovskú dohodu v znení tak ako je uvedená v zápisnici.*

Rozsudok Okresného súdu Pezinok, č. k. 5 C 45/97, zo dňa 03. 03. 1997 v jeho písomnom vyhotovení bol doručený k rukám môjho právneho zástupcu a súd ho správoplatnil dňom 16. 04. 1997. Nikto z účastníkov konania, ani súd si neuvedomil, nevšimol a neupozornil na to, že v písomnom vyhotovení rozsudku chýba výrok o výške výživného, ktoré sa zaväzujem hradiť na obe mal. deti odo dňa právoplatnosti výroku rozsudku o rozvode manželstva“.

Sťažovateľ uviedol, že od nadobudnutia právoplatnosti citovaného rozsudku sa s deťmi riadne stretával a včas platil výživné v sume 1 000 Sk mesačne na každé dieťa po dobu 7 rokov. Platil teda výživné vo výške, o ktorej bol presvedčený, že bola schválená Okresným súdom Pezinok. Pritom zdôraznil, že odporkyňa výživné riadne prijímala po celú dobu a jeho výšku nikdy nenamietala. V tejto súvislosti argumentoval jej návrhom zo 14. novembra 2003 podaným Okresnému súdu Pezinok, ktorým sa domáhala voči sťažovateľovi zvýšenia výživného v konaní vedenom pod sp. zn. 8 P 246/98, pričom v úvode svojho návrhu vychádzala zo schválenej rodičovskej dohody, na základe ktorej Okresný súd Pezinok zveril maloleté deti do výchovy matky a sťažovateľa ako otca zaviazal platiť mesačné výživné v sume 1 000 Sk na každé dieťa.

Sťažovateľ ďalej uvádza, že Okresný súd Pezinok zistil, že v písomnom vyhotovení rozsudku sp. zn. 5 C 45/97 z 3. marca 1997 chýba výrok v časti o výživnom až potom, ako mu bol doručený návrh odporkyne na zvýšenie výživného a pripojení „rozvodového spisu“. Sťažovateľ bol s touto skutočnosťou oboznámený na prvom pojednávaní vo veci samej v konaní sp. zn. 8 P 246/98 vedenom Okresným súdom Pezinok.

Opravné uznesenie sp. zn. 5 C 45/97 z 24. marca 2004 vyhotovené vyšším súdnym úradníkom Okresného súdu Pezinok, ktorým bol opravený výrok rozsudku sp. zn. 5 C 45/97 z 3. marca 1997 o záväzok sťažovateľa platiť výživné v sume 2 000 Sk na každé dieťa, bolo na základe odvolania sťažovateľa zrušené. Vo veci opravy predmetného rozsudku rozhodol sudca už v tom čase príslušného okresného súdu uznesením sp. zn. PK 5 C 45/97 z 28. apríla 2005.

V odvolaní podanom voči uzneseniu okresného súdu sp. zn. PK 5 C 45/97 z 28. apríla 2005 sťažovateľ namietal, že „*v danom prípade okresný súd nepostupoval správne a v súlade so zákonom, keď chýbajúci výrok v písomnom vyhotovení rozsudku de facto doplnil opravným uznesením*“.

Keďže márne uplynuli aj zákonné lehoty na odstránenie chyby Okresného súdu Pezinok i účastníkom konania postupom podľa § 166 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku

(ďalej aj „OSP“), sťažovateľ poukázal aj na nesplnenie zákonných podmienok pre vydanie doplňujúceho rozsudku.

O odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 5 Co 227/05 z 20. decembra 2005, ktorým napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil.

V tejto súvislosti sťažovateľ porušenie označeného základného práva vidí v tom, že *„Okresný súd Pezinok postupoval v rozpore so zákonom, keď účastníkom konania, resp. jeho právnym zástupcom doručil písomné vyhotovenie rozsudku s chýbajúcim výrokom a následne po viac ako siedmych rokoch svoje pochybenie napravil vydaním uznesenia, ktoré nemalo oporu v zákone a toto nesprávne doručil a správoplatnil. Po mojich námietkach voči postupu súdu, súd citované uznesenie doručil k mojím rukám a však opäť postupoval nesprávne, keď vo veci rozhodoval vyšší súdny úradník. Obidva súdy, ktoré vo veci rozhodovali, sa nesprávnym a nedostatočným spôsobom vysporiadali s odôvodnením svojho rozhodnutia, pričom Krajský súd v Bratislave sa s mojou právnou argumentáciou uvedenou v odvolaní nevysporiadal vôbec a svoj vyslovený právny názor riadne neodôvodnil“.*

Sťažovateľ v sťažnosti namieta aj tú skutočnosť, že *«Okresný súd v Pezinku v konaní č. 8 P 246/1998 vo veci starostlivosti súdu o mal. J. W. a navrhovateľky I. W. (vtedy už plnoletej staršej dcéry) o zvýšenie výživného konal a vo veci dňa 13. 09. 2004 rozhodol rozsudkom, ktorým zvýšil moju vyživovaciu povinnosť na obidve deti u každého zo sumy 2.000,- Sk, a to aj napriek tomu, že mal vedomosť, že opravné uznesenie ním vydané a nesprávne „správoplatnené“, v čase vyhlásenia rozsudku, nebolo pre jeho nesprávne doručenie právoplatné. Moja vyživovacia povinnosť bola zvýšená na mal. J. zo sumy 2.000,- Sk na sumu 3.000,- Sk od 01. 09. 2004 a na I. zo sumy 2.000,- Sk na sumu 3.500,- Sk s účinnosťou od 01. 09. 2004. Týmto rozsudkom boli rovnako porušené moje základné práva».*

V súvislosti s uvedeným sťažovateľ žiada, aby ústavný súd deklaroval porušenie jeho základného práva na poskytnutie spravodlivej a zákonnej právnej ochrany podľa

čl. 46 ods. 1 ústavy v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. PK 5 C 45/97, zrušil uznesenie okresného súdu sp. zn. PK 5 C 45/97 z 28. apríla 2005, ako aj uznesenie krajského súdu sp. zn. 5 Co 227/05 z 20. decembra 2005, priznal mu finančné zadosťučinenie v sume 50 000 Sk, ktoré mu je povinný vyplatiť krajský súd a priznal mu úhradu trov konania v sume 6 887,70 Sk, ktoré mu je povinný vyplatiť krajský súd k rukám JUDr. A. N.

II.

V zmysle čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Z obsahu sťažnosti a návrhu na rozhodnutie vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy postupom a rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. PK 5 C 45/97 vo veci opravy rozsudku Okresného súdu Pezinok o rozvode manželstva a úpravu práv a povinností rodičov k maloletým deťom na čas po rozvode manželstva, v časti určenia výživného (manželstvo sťažovateľa a odporkyne bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Pezinok právoplatným 16. apríla 1997).

Mimo petitu, ktorý je jasne oddelený od ostatných častí sťažnosti, sťažovateľ uvádza aj porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktoré vzhľadom na to však ústavný súd pokladá len za súčasť jeho argumentácie.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta aj postup Okresného súdu Pezinok v konaní vedenom pod sp. zn. 8 P 246/98 a jeho rozsudok z 13. septembra 2004 o zvýšení výživného na návrh odporkyne, v návrhu na rozhodnutie (petite) ho ale neuvádza, t. j. nežiada, aby ústavný súd vyslovil, že k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy došlo aj postupom Okresného súdu Pezinok v označenom konaní a jeho rozsudkom z 13. septembra 2004.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania (okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone - čo nie je tento prípad), aj pokiaľ ide o označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili (mali porušiť) jeho základné práva alebo slobody, preto ústavný súd vec ďalej skúmal a rozhodol v nej len v uvedenom rozsahu, t. j. vo vzťahu k uzneseniu okresného súdu sp. zn. PK 5 C 45/97 z 28. apríla 2005 a k uzneseniu krajského súdu sp. zn. 5 Co 227/05 z 20. decembra 2005.

1. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením okresného súdu sp. zn. PK 5 C 45/97 z 28. apríla 2005

Ústavný súd konštatuje, že uznesenie okresného súdu sp. zn. PK 5 C 45/97 z 28. apríla 2005, ktorým bol opravený výrok rozsudku Okresného súdu Pezinok sp. zn. 5 C 45/97 z 3. marca 1997 tak, že medzi odseky 3 a 4 bol vložený nový odsek týkajúci sa záväzku sťažovateľa platiť výživné v sume 2 000 Sk na každé maloleté dieťa, je rozhodnutím všeobecného súdu, o ktorom po využití príslušného riadneho opravného prostriedku (odvolania) rozhodoval krajský súd. Z toho vyplýva, že vo vzťahu k postupu a k uzneseniu okresného súdu sa uplatňuje princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu, a preto sťažnosť v tejto časti treba odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Co 227/05 z 20. decembra 2005

Základné právo vyjadrené v čl. 46 ods. 1 ústavy zaručuje každému právo na prístup k súdu a právo na určitú kvalitu súdneho konania pred nezávislým a nestranným súdom, inak povedané právo na spravodlivý proces (IV. ÚS 233/04). Avšak obsah tohto práva nedáva účastníkovi záruku, že súdny spor sa skončí právoplatným rozhodnutím v jeho prospech.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (prístup k súdu), predovšetkým ak by všeobecný súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (II. ÚS 8/01, IV. ÚS 115/03, IV. ÚS 159/05).

Zo sťažnosti sťažovateľa, ako aj z vyžiadanej spisovej dokumentácie v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. PK 5 C 45/97 ústavný súd zistil, že odvolaním sťažovateľa, ktoré podal proti uzneseniu okresného súdu z 28. apríla 2005, sa krajský súd

zaoberal podľa procesných zásad upravujúcich postup v odvolacom konaní vyjadrených v Občianskom súdnom poriadku. Z toho vyplýva, že sťažovateľovi nebola žiadnym spôsobom odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, ktorým v danom prípade bol krajský súd, ktorého uznesenie sťažovateľ napáda a ktorého nestrannosť a nezaujatosť sťažovateľ nijako nespochybnil.

Sťažovateľ tvrdí, že k namietanému porušeniu jeho označeného základného práva došlo nedostatočným, nesprávnym a neúplným odôvodnením rozhodnutia krajského súdu ako odvolacieho súdu sp. zn. 5 Co 227/05 z 20. decembra 2005.

Krajský súd výrok svojho uznesenia sp. zn. 5 Co 227/05 z 20. decembra 2005, ktorým potvrdil napadnuté uznesenie okresného súdu sp. zn. PK 5 C 45/97 z 28. apríla 2005, založil na týchto dôvodoch:

„Podľa § 164 O. s. p. súd kedykoľvek aj bez návrhu opraví v rozsudku chyby v písaní a počítaní, ako aj iné zrejme nesprávnosti. O oprave vydá opravné uznesenie, ktoré doručí účastníkom. Pritom môže odložiť vykonateľnosť rozsudku na čas, kým opravné uznesenie nenadobudne právoplatnosť.

Oprava chyby v písaní a počítaní alebo inej zrejmej nesprávnosti je prípustná len vtedy, ak sú takéto chyby a nesprávnosti zrejme z kontextu predmetného rozhodnutia. Dôvodom na vykonanie opravy sa môže stať i opomenutie niektorej časti v písomnom spracovaní rozsudku, pokiaľ sa dá bezpečne preukázať ako súd, bez zreteľa na písomné znenie rozsudku, chcel v danom prípade rozhodnúť. Pevný základ pre takéto zistenie mal odvolací súd jednak v odôvodnení rozsudku, ako aj v zápisnici spísanej na pojednávaní dňa 3. 3. 1997, č. l. 19 spisu, z ktorej jednoznačne vyplýva, že účastníci konania (rodičia) v konaní o rozvod manželstva uzavreli dohodu rodičov o výživnom podľa § 26 ods. 2 Zákona o rodine vtedy platného. O schválení tejto dohody rozhodol vzápätí súd rozsudkom.

Písomné rozhodnutie však dohodu rodičov o výživnom na mal. deti I. a J. neobsahuje, čo svedčí o jeho zrejmej nesprávnosti. Z odôvodnenia rozsudku je taktiež zrejme, že rodičia maloletých detí uzatvorili dohodu o úprave práv a povinností rodičov k deťom a že len omylom alebo iným nedopatrením opomenul súdom schválenú dohodu uviesť tiež v samotnom výroku písomného vyhotovenia rozsudku.

Odvolací súd poukazuje na to, že podľa obsahu zápisnice zo dňa 3. 3. 1997 súd prvého stupňa svoje rozhodnutie a rodičovskú dohodu schválenú súdom tiež vyhlásil (§ 154 ods. 1 O. s. p.) a súd je teda viazaný rozhodnutím, ktoré vyhlásil a ktoré sám nesmie vecne ani meniť ani zrušiť žiadnym spôsobom, a teda ani opravou.

V tomto konkrétnom prípade ide teda o pochybenie, ktoré sa napráva opravou a nejde teda o vadu výroku rozsudku, ktoré sú vyslovene uvedené v § 166 O. s. p., u ktorých na rozdiel od súdu podľa § 164 nie je zrejmé, ako súd chcel rozhodnúť.

Vzhľadom na zhora uvedené sa rozhodnutie súdu prvého stupňa javí ako vecne správne, a preto ho odvolací súd podľa § 219 O. s. p. potvrdil.“

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom uznesenia krajského súdu sp. zn. 5 Co 227/05 z 20. decembra 2005 (s prihliadnutím na obsah uznesenia okresného súdu sp. zn. PK 5 C 45/97 z 28. apríla 2005, ktorý bol v odvolacom konaní preskúmaný, a obsah vyžiadaného spisu okresného súdu v predmetnom súdnom konaní) dospel k názoru, že zo záverov krajského súdu týkajúcich sa posudzovanej právnej otázky nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

Citované dôvody uvedené v rozhodnutí krajského súdu možno považovať z ústavného hľadiska za dostatočné a relevantné. Vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu ich možno rozumne zahrnúť pod zákonné znaky právnych noriem aplikovaných v danej veci. Výklad uvedených právnych noriem zodpovedá zároveň princípom rozumného usporiadania práv a povinností dotknutých subjektov v prípadoch chybného rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré sa napráva postupom podľa § 164 OSP. Obsah predložených listinných dôkazov v predmetnom súdnom konaní zároveň pripúšťa interpretáciu faktov a posúdenie relevantných právnych otázok tak, ako sú v danom prípade prezentované krajským súdom.

Podľa § 167 ods. 2 OSP ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

Podľa § 164 citovaného zákona súd kedykoľvek aj bez návrhu opraví v rozsudku chyby v písaní a počítaní, ako aj iné zrejme nesprávnosti. O oprave vydá opravné uznesenie, ktoré doručí účastníkom. Pritom môže odložiť vykonateľnosť rozsudku na čas, kým opravné uznesenie nenadobudne právoplatnosť.

Opraviť rozsudok podľa § 164 OSP je možné len v prípadoch, ak ide o chyby v písaní a počítaní a ďalej o také chyby, ktoré sú ako zrejme nesprávnosti podobného pôvodu ako chyby v písaní a počítaní, t. j. ku ktorým došlo len zjavným a okamžitým zlyhaním v duševnej či mechanickej činnosti osoby, za účasti ktorej došlo k vyhláseniu alebo vyhotoveniu rozsudku, a ktoré sú každému zrejme. Zrejmosť takej nesprávnosti vysvitá najmä z porovnania výroku rozsudku s jeho odôvodnením prípadne aj z iných súvislosti (R 37/1969).

V danom prípade je nesporné, že k zrejmej nesprávnosti došlo pri písomnom vyhotovovaní rozsudku Okresným súdom Pezinok v konaní o rozvod manželstva a o úpravu práv a povinností rodičov k maloletým deťom na čas po rozvode manželstva vedenom pod sp. zn. 5 C 45/97, keď z výroku o schválení rodičovskej dohody bol vynechaný výrok o záväzku sťažovateľa platiť výživné na maloleté deti v sume 2 000 Sk na každé z nich k 15. dňu v mesiaci vopred do rúk odporkyne.

Okresný súd sám zistil (aj keď po rokoch) chybu vo výroku rozsudku Okresného súdu Pezinok sp. zn. 5 C 45/97 z 3. marca 1997 a napadnutým uznesením sp. zn. PK 5 C 45/97 z 28. apríla 2005 opravil výrok predmetného rozsudku tak, že medzi odseky 3 a 4 vložil nový odsek, ktorý znel:

„Navrhovateľ sa zaväzuje platiť výživné na maloleté deti W.: I., nar. (...) v sume 2 000,- Sk mesačne a J., nar. (...) v sume 2 000,- Sk mesačne, a to všetko vždy do 15-teho dňa v mesiaci vopred k rukám odporkyne, počínajúc dňom právoplatnosti výroku o rozvode manželstva.

V ostatných častiach sa výrok rozsudku (uznesenia) nemení.“

Za chýbajúci treba považovať taký výrok, ktorý v rozhodnutí absentuje v dôsledku chyby (napr. opomenutia) súdu. Chýbajúcim výrokom preto môže byť aj výrok o výživnom, ak pri dodržaní zákona mal byť súčasťou výrokovej časti rozhodnutia.

Okresný súd Pezinok podľa zápisnice o pojednávaní konanom 3. marca 1997 postupoval tak, že pri vyhlásení rozsudku prevzal skutkový stav, ktorý bol obsahom rodičovskej dohody na čas po rozvode manželstva uzavretej medzi sťažovateľom a odporkyňou na tomto pojednávaní.

Podľa tejto rodičovskej dohody *„maloleté deti W.: I., nar. (...) a J., nar. (...), sa dňom právoplatnosti výroku o rozvode manželstva zverujú do výchovy odporkyne.*

Navrhovateľ sa dňom právoplatnosti výroku o rozvode manželstva zaväzuje platiť výživné na maloleté deti W.: I., nar. (...) v sume 2 000,- Sk mesačne a J., nar. (...) v sume 2 000,- Sk mesačne a to všetko vždy do 15-teho dňa v mesiaci vopred k rukám odporkyne“.

Rodičovskú dohodu v predmetnom znení obaja účastníci konania v zápisnici o pojednávaní podpísali. Zároveň ju podpísal aj kolízny opatrovník, ktorý na pojednávaní žiadal Okresný súd Pezinok o jej schválenie s poukazom na § 26 ods. 3 Zákona o rodine.

V nadväznosti na to po vykonanom dokazovaní listinami, obsah ktorých účastníci nenamietali, Okresný súd Pezinok vyhlásil rozsudok, ktorým manželstvo sťažovateľa a odporkyne rozviedol. Na čas po rozvode manželstva účastníkov Okresný súd Pezinok schválil rodičovskú dohodu v znení ako ju v zápisnici osobne podpísali obaja rodičia.

Po vyhlásení rozsudku a jeho odôvodnení sa účastníci konania vzdali práva podať odvolanie, čo potvrdili svojimi podpismi. Ako vyplýva z obsahu zápisnice o pojednávaní, spolu s účastníkmi konania všetky skutočnosti v nej obsiahnuté deklarovali svojimi podpismi aj právny zástupca sťažovateľa a kolízny opatrovník.

Ústavný súd poznamenáva, že zápisnica o pojednávaní je v zmysle § 134 OSP verejnou listinou vydanou súdom, ktorá potvrdzuje pravdivosť toho, čo je v nej uvedené,

až do doby, kým nie je preukázaný opak. Zo sťažnosti sťažovateľa vyplýva, že bol prítomný na pojednávaní konanom 3. marca 1997, a teda mal možnosť osobne si vypočuť prednesy odporkyne a kolízneho opatrovníka. Zápisnica o pojednávaní sa diktuje nahlas, aby prítomní diktované znenie počuli, pokiaľ zákon nepripúšťa iný postup. Aj keď zákon dáva účastníkom konania právo vyjadriť sa k obsahu zápisnice, žiadať jej opravu alebo doplnenie, vedomosť sťažovateľa o jej obsahu bola zrejmá z jeho prítomnosti na pojednávaní.

Z dôvodu, že písomné vyhotovenie rozsudku sp. zn. 5 C 45/97 z 3. marca 1997 vo výroku vo veci samej sa nezhodovalo so znením vyhláseného rozsudku tak, ako bolo zaznamenané v zápisnici o pojednávaní uskutočnenom 3. marca 1997, okresný súd vydal v tejto veci opravné uznesenie. Doručením opravného uznesenia okresného súdu začala účastníkom konania znovu plynúť lehota na podanie odvolania.

Krajský súd ako odvolací súd neodmietol odvolanie sťažovateľa, ale vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 OSP bez odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 OSP), pričom uvedené skutkové a právne východiská boli základom pre jeho potvrdzujúce rozhodnutie.

Z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že krajský súd sa náležitým spôsobom vyrovnal s otázkou odôvodnenia zrejmej nesprávnosti písomného rozhodnutia Okresného súdu Pezinok sp. zn. 5 C 45/97 z 3. marca 1997, ktoré oprel o porovnanie výroku predmetného rozsudku s jeho odôvodnením, vychádzajúc pritom z obsahu zápisnice o pojednávaní z 3. marca 1997, ako aj zo zákonnej zásady viazanosti súdu rozhodnutím, ktoré vyhlásil.

V danej veci preto ústavný súd nezistil, že by napadnuté uznesenie krajského súdu sp. zn. 5 Co 227/05 z 20. decembra 2005 bolo svojvoľné a že by predstavovalo neprípustný zásah do základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého porušenie sťažnosťou namietať. Podľa názoru ústavného súdu základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania.

Podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu (II. ÚS 9/05) aj neúspech v konaní napĺňa obsah základného práva na spravodlivý proces so všetkými jeho aspektmi. Ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť spochybňujúcu nestrannosť a nezávislosť krajského súdu a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nesignalizuje žiadnu možnosť priamej príčinnej súvislosti s porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení napadnutých rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd sa touto časťou sťažnosti osobitne nezaoberal a taktiež nerozhodoval ani o ďalších návrhoch sťažovateľa na rozhodnutie ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. mája 2007